

KONCERTNO SREČANJE OTROŠKIH IN MLADINSKIH ZBOROV

V sredo, 15. in v četrtek, 16. maja 1991 so se v Kulturnem domu Španski borci ponovno sešli otroški in mladinski zbori na vsakoletnem koncertnem srečanju.

Z osnovnih šol: II. grupe odredov, Jože Moškrič, Hrušica, Vide Pregarc, Leopolda Mačka-Boruta, Toneta Trtnika-Tomaža, Nove Fužine, Kette-Murn in Edvarda Kardelja, je sodelovalo 10 otroških in 6 mladinskih pevskih zborov, ki so jim dirigirali Nataša Carnelutti, Marija Pepelnak, Rezka Černe, Ana Zupan, Manca Habjanič, Liljana Stepic, Peter Šavli, Teja Žvanut, Fani Ilvar in Štefka Kozamer-nik.

O vsebini samih nastopov lahko rečemo, da sta bila »naravnana« v smer raznolikosti, sproščenosti in živosti, z vidnim opuščanjem manifestativne uniformiranosti, katere sled je bila minula leta navzlic vsemu, vendarle še prisotna.

Z drugimi besedami: spored je ovekovečil nekatere pomembne kulturne obletnice: 400-letnica Gallusa in 200-letnica Mozarta) dela iz domače in evropske zborovske zakladnice, ljud-

ske pesmi različnega porekla ter razvedrilne pesmi raznih vsebin na temo otroške igre. Tudi negovanega glasu in kultiviranega zvoka ni manjkalo. Pač pa je tu in tam bila prisotna večja trema kot druga leta. Vzrok je najbrže v spremenjenih političnih razme-rah, ko so različne proslave in druge manifestacije enostavno »splahnele« s koledarja šolskih praznikov.

O tem je tekla tudi beseda v razgovoru z zborovodji po končanem srečanju z ugotovitvijo, da bo »vzdrževanje« zbora ali zborov na šoli v prihodnje še bolj podvrženo izključno lju-bezni v zborovskem druženju, ko ne bo več mogoča še tako skrita in tiha »prisila«.

Ob tem so zborovodje ugotovili dvoje:

– marsikateri otrok bi z mnogo večjo vnemo prepeval v zboru, če bi n. pr. Zavod za šolstvo dovolil v pri-čevalo vpisati (dopisati) »sodelovanje v pevskem zboru« z morebitno oceno. Zakaj bi se navsezadnje ne smelo ove-kovečiti tistega, ki se je poleg obvez-nega razdajal in trudil še v neobvez-nem odnosu prostostanem;

– vsaj pred bližnjim nastopom, če že ne ob sklicu sleherne »skupne« pevske vaje, naj bi bili kolegi-učitelji

uvidevni do zborovodje in naj ne bi načrtovali dopolnilnega pouka ravno v času, ki je edini možen za skupno vajo.

Ne gre namreč pozabiti, da zборе sestavljajo učenci od 1. do 4. razreda in od 5. do 8. razreda in je tedaj na dlani, da bi se moral prilagajati dopolnilni pouk, v katerem so učenci enega ali več enakih razredov, ne pa, da je žrtev vedno tisti, ki predstavlja šolo navzven in je kar naprej izpostavljen jezni presoji in ocenjevanju – sleher-nemu in najčeseje tudi nepoklica-nemu!

S takšnimi razmišljanji se je razgo-vor po koncertnem srečanju tudi kon-čal, s tem da bodo zborovodje s po-močjo ravnateljev skušali uveljaviti te svoje-priznajmo: skromne – vendar nadvse upravičene zahteve.

Še ena misel je vzniknila tik pred razhodom: šola, ki ji je kaj do tega, da bi imela kar se da dobro pevsko druži-nico, naj bi s pomočjo staršev otrok – pevcev, poskušala organizirati »vi-kend intenzivnih pevskih vaj« v dislo-ciranem kraju. To bi pevce dodatno motiviralo, zborovodje pa že dolgo vemo, kaj je moč iztržiti na intenziv-nih pevskih vajah!

prof. MIRO KOKOL

ZMAGA HARMONIKARSKEGA ORKESTRA V AVSTRIJI

Harmonikarski orkester KUD Vide Pregarc z dirigentom Srečkom Piškurjem se je tudi letos udeležil mednarodnega tekmovanja. 8. in 9. junija smo nastopili v Saalfeldnu, kraju na severu Avstrije, nedaleč od Salzburga. V organizaciji Avstrijske harmonikarske zveze (HVÖ) je namreč tam potekalo nekakšno »odprto prvenstvo Avstrije« za harmonikarske komorne skupine in orkestre. Nastopilo je 24 tekmujočih ansam-blov, razdeljenih v štiri kategorije, glede na to, kako težko skladbo so nastopajoči za tekmovanje pač pripravili. Vsak je namreč moral prijaviti bodisi eno večstavčno delo ali pa več enostavnih skladb po lastnem izboru. Naš moščanski orkester je bil s prijavljeno skladbo, Baletno suito Hannsa Brehmeja, uvrščen v najvišjo, »umetniško kategorijo« (Kunst-stufe).

Žal smo na tekmovanje prispeli precej pozno, le nekaj časa pred našim nastopom, tako da nismo mogli spremljati ostalih izvedb. Sicer pa, sodeč po programskem lističu, tudi v Avstriji ne igrajo česa posebno novega: nekaj skladb smo tudi mi že izvajali, ponavljajo pa se imena avtorjev, ki jih poznajo redni obiskovalci naših koncertov – Adolf Götz, Rudolf Würthner, Curt Mahr idr. Drugi, hkrati tudi zadnji dan tekmovanja so prizadevni organizatorji pripravili še koncert nagrajencev, na katerem je sodeloval tudi naš orkester, zatem pa je sledila podelitev nagrad. Žirija je harmonikarskemu orkestru KUD Vide Pregarc prisodila prvo na-grado (»odlično« – hervorragend) v najvišji kategoriji. Tako smo kot najboljši orkester tekmovanja prejeli diplomu, pokal in voščen odlitek saalfeldenskega grba. Orkester si bo sedaj privoščil dva meseca poletnih počitnic, jeseni pa se bomo spet zbrali in verjetno tudi v Ljubljani predstavili zmagovalno skladbo.

M. B.

ŽUPANČIČEVA NAGRADA

Mesto Ljubljana podeljuje za bogatitev svoje kulturne zakladnice Žu-pančičevo nagrado. Med letošnjimi sedmimi nagrajenci je tudi naš občan in poslanec v občinski skupščini Lj. Moste-Polje **Andrej Blatnik**. Blatnik je prozaist najmlajše generacije, nagrado pa je dobil za knjigo kratke proze *Menjava kož*.

ČESTITAMO!

POGLED V SLOVENSKO ZAMEJSKO KNJIŽEVNOST

Do nedavnega, se pravi do večstrankarskega političnega preobrata v Sloveniji, je nosila domala celotna slovenska književnost, ki je nastajala zunaj SR Slovenije, vnaprejšnji pečat ideološko-politične sumljivosti ali kar družbene nevarnosti. To je veljalo že za določene knjižne izdaje iz Trsta, Gorice (Goriška Mohorjeva družba!) in Celovca (Mohorjeva družba v Celovcu!), da ne govorimo o slovenskih knjigah iz Argentine, ki jih je komunistična oblast obravnavala kar kot preteče orožje državnega sovražnika. Tako je že ožji strokovni krog težko prišel do tovrstnih knjig (zaprti fond v NUK!), širšemu bralnemu občinstvu pa je bila vednost o tem delu slovenske književnosti praktično onemogočena. V zadnjem letu se je ta nenaravna ovira podrla in končno vendarle lahko dobivamo in prebiramo tudi slovenske knjige, izdane v Buenos Airesu.

Ena od knjig, ki nam nudi širši razgled po književnem oziroma pesniškem ustvarjanju Slovencev po svetu, je Antologija slovenskega zdomskega pesništva. Izšla je leta 1980 v Buenos Airesu, v ljubljanskem Trubarjevem antikvariatu pa je bila dosegljiva šele letos. Gradivo za knjigo sta zbrala in uredila Tine Debeljak (le-ta je med-tem – 1989 l. že umrl) in France Pa-pež. V Antologiji je predstavljenih 40 slovenskih pesnikov od Trsta do Amerike, Avstralije in Japonske. Av-torji so smiselno razvrščeni po gene-

racijah: najstarejši je Anton Novačan (1887–1951, umrl v Argentini), naj-mlajši pa Pavel Fajdiga (rojen 1954 – že v Argentini). Stilno so pesmi v antologiji bolj tradicionalistične kot modernistične, do kake avantgardi-stične eksperimentalnosti pa – kar je pametno – ne sežejo. Od avtorjev iz te antologije (marsikateri je obenem tudi prozaist, esejist, dramatik...) naj omenim vsaj nekatere: stanka Majcna (1888–1970); le-ta pravzaprav ni bil emigrant ali zdomec, saj je živel in umrl v Sloveniji; Mirka Kunčiča

(1899–1984); njegovi zanimivi spo-mini izhajajo letos v reviji Srce in oko; Vinka Zitnika (1903–1980); članek o njem je izšel v Srcu in očesu lani; Tineta Debeljaka st. (1903–1989): bil je centralna osebnost v slovensko-ar-gentinskem književnem krogu – pes-nik, esejist, prevajalec... njegova pretresljiva pesnitev Velika črna maša za pobite Slovence (1949) je izšla medtem tudi že v Ljubljani; Vladi-mirja Truhlarja (1912–1978): avtor je bil mednarodno pomemben teolog, njegove pesniške knjige pa so izhajale v Sloveniji; Vinka Beličiča (roj. 1913): pesnik, pisatelj in prevajalec, ki živi v Trstu; Karla Mauserja (1918–1977): znan je kot najplodovi-tejši zdomski prozaist; Zorka Simčiča (roj. 1921): predvsem je pomemben kot pisatelj – njegova odlična novela o emigrantski usodi Človek na obeh straneh stene je pred kratkim izšla tudi v Ljubljani; Vladimirja Kosa (roj. 1924): ta naš izredno izobraženi rojak je že več desetletij profesor na jezuitski univerzi v Tokiu – tam je izdal leta 1960 prvo slovensko knjigo, tiskano na Japonskem (pesniška zbirka: Dober večer, Tokyo); Hum-berta Pribca (roj. 1933): leta 1962 je izdal prvo slovensko knjigo v Avstra-liji, pesniško zbirko Bronasti tolkač; Leva Detelo (roj. 1939): plodovit pes-nik in pisatelj, ki živi na Dunaju, ustvarja pa tudi v nemščini.

Ob tej nedvomno kakovostni anto-logiji s pretehtanim izborom velja omeniti še antologijo zdomskega pes-ništva, ki jo je pripravil Ciril Bergles in je izšla lani v Ljubljani z naslovom To drevo na tujem raste, in pa izbor

pesmi Slovencev v Avstraliji (uredil Ivan Cimerman) Lipa šumi med evka-lipti, ki je ravno tako izšel lani v Lju-bljani. Pogled v slovensko zdomsko

književnost se nam tako – v skladu z idejami svetovnega slovenskega kongresa – nedvomno odpira.

ANDREJ LAH

AGROSTROJ d.o.o.
TRGOVINA
ZA KMETIJSTVO
IN VRTNARSTVO

Nudimo vam:

- Kaj?** SEMENA, SADIKE
NARAVNA IN UMETNA GNOJILA
KRMILA
ZAŠČITNA SREDSTVA
ORODJE
LONČNICE
CVETLIČNE IN OKRASNE LONČKE
HRANO ZA MALE ŽIVALI
SADIKE KIWI-ja

Kdaj? Vsak dan!
Od 8. do 12. ure in od 15. do 19. ure.

Kje? V BIZOVIKU NA PERIŠKI CESTI 11a

**PRIDITE, PREPRIČAJTE SE! USTREGLI BOMO
VSAKI VAŠI ŽELJI!**

V SLOGI JE MOČ

Dramski krožek Gimnazije Moste je v šestih mesecih naštudiral odrsko besedilo F. G. Lorce Dom Bernarde Albe. Uprizoritev je doma (na šoli) doživela zelo lep odziv. Z njo smo nastopali na Podobah trenutkov v Štuhovi dvorani v Cankarjevem domu in v Kulturnem domu Španski borci. Ob tej priložnosti bi se radi še posebej zahvalili upravi kulturnega doma Španski borci, da nam je omogočila nastop in da si je predstavilo lahko ogledal še preostali del domačega občinstva. Načrtu-jemo gostovanje. Nad nami bdi tudi ZKO Moste Polje. Poudariti moramo sodelovanje obeh programov, umirajočega elektro in novega gimnazijskega.

Ti stiki naj bi bili v bodoče še tesnejši. Pri gibu, koreografiji, nam je čudovito svetovala plesna pedagoginja Jelena Markovič. Vračajo se bivši učenci naše šole, ki se že prodorno uveljavljajo na področju amaterizma. Veseli smo, da se oglašajo bivši gimnazijci, nekdanji člani dramske skupine. Skratka, čutimo vraslost v domače okolje in to bo tudi iztočnica za naprej. Šola goji fakultativne dejavnosti in objektivne razmere so sedaj bolj naklonjene takim prizadevanjem.

Mentor dramskega krožka:
MOJCA POTOKAR

Zorko Simčič

NOČ

Ob jezeru Nahuel Haupi

V meni je Samo. Izdan.
V meni je Trubar. Pregar.
V meni je ves bataljon
vetrinjskih vojakov
čez mejo v jame poslan.

In tako dolgo, vso noč
skozi temine zroč
tje čez gozdje črnih brez,
čez k jezeru temnemu,
strmi moj pogled čakajoč
– kdaj sine dan.